

мъж. А сълзите, с които той приел отличието, потвърдили за лишен път благородството на душата му.

- Аз съм млад, неопитен. Не съм достоен за тази чест...

Изберете друг, по-умен, по-заслужил... - се молил той, с блестящи сълзи от сълзи очи. Напразно.

Така кардинал Лотарио Сенъи станал папа Иннокентий III.

Страшилище и бич божий за предатели, лъжци и коварни изменници. Утеха и надежда за притеснени и онеправдани, лъч на правда сред хаоса на земните страсти.

При него бе потърсил защита и българският цар.

Папата стана, и след като се преоблече в частните си покои с бял палиум, извезан на златни кръстове и ~~тжера~~ <sup>сребърна митра</sup> от плат, отиде в приемната зала. Веднага вратата се разтвори широко и тайният камердинер на папата извести за влизането на прагниците

- Кардинал Леоне, благородните момци Василий и Витлеем,

Василий бе син на пресвитер Константин, а Витлеем бе по-малкия син на ~~великия бояр Беслав~~, най-доверения човек на ~~царя~~. <sup>царски советник - Български Цар</sup>

Кардиналът поздрави благоговейно повелителя си, след това <sup>към</sup> повика при него двете момчета, които бяха <sup>е</sup> колиничили близо до прага на залата. Василий и Витлеем се приближиха изпълнени с благочестив трепет. Отново коленичиха и целунаха обувката на папата, Иннокентий ласкаво се усмихна, поглади момчетата по главите и ги покани да седнат. После седна на трона и заповяда да донесат подаръците на Калояна. Духовници внесоха една голяма тепсил, два топа златовезани платове, три кожени кесии със златни перпери.

- Има още един подарък, <sup>сакита</sup> каза кардиналът, леко усмихнат - но той не може да се внесе тук. Една камила... - След това той подаде писмата от Калояна и примас Василий.